

nüans

sayı 7

bahar 2024

nuansfanzin@gmail.com

@nuansfanzin
@iuresimveheykel

Kapak resmi: Zeynep Başaran

Çırpan

Esma Deniz

aşeriyorum açlığa
doyumsuzluğumla bu kapıların ardında kim benimle baş edebilir?
nefesimi sakınıyorum hayattan, cebimden ölümü düşürmemek
için
hırsımın boynuma astığı tasmayla koşarken gör beni
ne kadar da özgürüm yuttuğum kemiklerle
cüzdanıma sakladığım bir parça ilik ve kan
sona arkamı döndüğümde bu yol yayasız ve yerin tek kulağı sağır
ve bu günler bitmeyecek şarkım bana küsene kadar
boşluğumda da bulduğumda ruhunu dişleyecek biri
ona da öğreteceğim kusmayı tüm renkleri
ensedeki tüylerden akarken ter değil gözyaşı
avuç içlerimden yaptığım beşikle önüne tüküreceğim kendimi
sen de açsan bana benim kül tablasına olduğum gibi
eğilip seni de yerden alacağım
aitliği kayıp göbek bağım gibi

ardıçlar

dizilmiş her tarafa dik bakışlı maskelerin ardındaki
gözlerin saflığı
esen rüzgarın ardındaki büyülü spiraller varınca
verimsiz topraklara
elimdeki taşlara oyduym kaybolmuş dilden kaybolmuş
dizeleri ki
elimden tek gelen
elde etmektir tek bir çarpıntının verdiği heyecanı
gövdemdeki çarklardan sızmış halde
benliğimin irinleri
ve tek yapılması gereken
tozlu raflarından terkedilmiş kalenin
o görkemli kalenin
tamamlayacağım başlanılan mistik ayini
ben bitireceğim ki gerçekleştirmiş olabileyim
kendisizliğimi

Elif Şahan

Mecburi İki Yıl

Fatma Nur Sağ

Kışın ortasında bir gündü. Bu yıl mevsimin gelişi ve gidişi belirsiz olmuştu. Belki de normal hali buydu. Biz nereden bilebiliriz ki kısacık yaşam süremizde neyin normal olup olmadığını. Kol saatim teklemeye başlamıştı. Arada bir onu dururken yakalıyordum. Başına buyruk işliyor, hatta tembellik ediyordu. Bazen de kendiliğinden devam ediyordu çalışmaya. Tarih kutucuğu birkaç gün sonrayı gösteriyordu. Sol bileğime bağladığım zaman benden ilerideydi. Ne tuhaf, bana ait olmayan bir zamanı taşımak üzerimde. Üzerimde taşıyıp da bana ait olmayan pek çok şey kadar tuhaf değil tabii. Saatçi dükkânı bulmak kolaymış. O eski saatleri takan insanlar kalmadı ancak saatçiler hala daracık dükkanlarda bizleri bazen geçmişten bazen birkaç dakika gelecekte şimdiye getirmeye kararlı. Umud veren bir gerçeklikten bahsediyorum galiba.

Düşünmeden de edemiyor insan, beynimin içinde dar bir odacıkta bir saatçi olsaydı işinin ehli, ömrünü adanmış zamanın yanılğılarına karşı. Bu rastgele düşüncenin sebebini anlıyorum, genellikle aklım saatimden fazla tekler. Bazen çok geçmişte takılıp kalır, hangi zamanda hangi mekânda olduğumu bilemem. Yaşım kaç, güneş ne zaman doğar? Beni çok ustaca yanıltır. Bazen hiç sahip olmadığım bir gelecekte tik tak sesler gelir. Hani başlarda rahatsız edip sonradan fark edilmez olan o sesler. Böyle olduğunda iyice can sıkıcı bir duruma sokar insanı. Beynime yerleşen yaşlı bir saatçi beni her teklediğimde şimdiki zamana ayarlarsa fena olmazdı.

Siyah kol saatimin pili eskimiş, değişmesi gerekiymiş. İki tür pil varmış, biri ucuz biri pahalı. Pahalı olan pilin iki yıl garantisi varmış. Durakladığımı anımsıyorum saatçi dükkanında.

Öylesine yaşayıp giderken duraklamak için yanlış bir nokta sayılmaz. Muhatabıma soramayacağım kadar basit bir soru var aniden elimde. Benim iki yıl boyunca işleyen bir saate bakabileceğimin garantisi var mıydı? Ucuz olanın ne kadar dayanabileceğini sordum. Hiç fırsat vermek istemedi saatçi. Ona Bir şey diyemem, garantisi yok dedi. Ucuz pili kendime öyle yakın hissettim ki bağrıma basmak geldi içimden. Belki zaten bağrımdaydı çoktandır. Belki kalbim de bu ucuz pil gibi bir tarife layıktır. Nereye kadar gider, bilmiyorum. Ne zamana kadar dayanır, bilmiyorum. Kolumda değil de içimde akan zaman, bu ucuz kalp ile daha kaç dakikayı atlattır üstünden, teklemeyen, bozulmadan, bilemiyorum. İnsani bir cehaletle veyahut sadece içimde cılız kalan umudu doyurmak adına, pahalı olan pil olsun dedim. Bu bir seçim miydi yoksa arzu mu? Pahalı pili seçtiğime göre en azından iki yıl daha zamanı kontrol etmeliydim. Geçiyor mu öylece benden habersiz diye. Sanki bu daracık dükkândan kendime iki yıl satın almışım gibi, hem de garantili.

Esra algun

Çanak ve Çömlek

Mürsel Azizoglu

Sen de işitiyor musun uğultuyu?
Dokunabiliyor musun tırnaklarının ucuna birikmiş umutsuzluğa?
Aldanır mağrur edana sema bile,
Eğilir belki de sana lakin,
Muhtemelen bizdensin.
Fakat çıkaramadım; kimsin, kimlerdensin?
Bir tebessümü kurban edenlerden mi gürültüye yoksa diş etlerini
parçalayana kadar gıcırdatan mı yerdeki düşküne?
İslak ve aksayan bir sediri hor görenler çıkagelir genelde bu kente.
Biliyorum, sen onlardan değilsin.
Birkaç meteliği zar zor zapt edenler gönlünün bakiyesinde,
Ki mükâfat düşer kellesine öylesinin,
İniltiler tütüyor evlerin bacasından,
Ben hiç çok sesli bir sessizlik görmedim.
Kurumuş dallarını bilir misin incir ağacının?
Hani şu çehresinde güneşin armağan ettiği sarımtırak ölüm lekesi
taşıyanlarını.
“İşildamak isteyen hali kararır” diyecek olurlar yaklaştırsan
kulağını zavallı gazele.
Biliyorum, sen onlardan da değilsin.
İzbe bir yer bul bana, en iyi saklambaç orada oynanır.
Çocuklar bulsun beni, sobelesinler sırayla.
Siz, yaşamayı kitaba uydurabilenler gelmeyin mümkünse.
Çanak, çömlek patlarsa nahoş karşılanmaz oralarda.
Baktıkça gözüm ısırdı seni, anımsandıkça hatırın sayılabilir; saç
örgünden, hareli gözlerinden ve kibrinden.
Tanışıklığımız yalnız bunlar olsa yine iyi, keşke tekrar
tanışamayacak kadar tanımasaydık birbirimizi.

Zeynep Başaran

Astım

Sercan Özteke

*“Benim buyruğum şudur: Sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin.”
İncil'den, Yuhanna 15:12*

Harun evden bağı açık kısa kollu gömleğiyle çıktığında akşam saat 10'u buluyordu. Hava soğuktu, yağın kar seyrek saçlarının içinde eridikçe kafasını üşütüyordu. Bu havalar astımını zorluyor, sürekli öksürüyordu. Yoldan geçenler onun bu halini anlamlandıramadıklarından bakışlarını açık göğsüne dikiyorlardı. O ise gömleğinin düğmelerini belirsiz ve kısa zaman aralıklarıyla açmaya devam ediyordu. Eski eşinin evine geldiğinde gömleğinde ilikli düğme kalmamıştı. Harun, apartman girişindeki soğuk mermere oturup beklemeye başladı. Öksürüğü, kar yağışıyla doğru orantıda şiddetini arttırıyordu.

Selma'nın Harun'dan neden ayrıldığı konusunda çeşitli söylentiler vardır: Bunlardan ilki ve en akla yatanı Harun'un son zamanlarda bir kumarbaz olup çıkmasıydı. Akademiden aldığı bütün parayı kahvede hiç ediyordu. Onu sömüren usta kumarcılar bile "Evlat" diyorlardı, "Kaç aydır hiç kazandığın yok şu meretten. Bırak, oynama artık." Harun insanları dinlerken hep başka şeyler düşünüyor gibi görünürdü. Aynı suratı takınarak cevap verdi: "kaybetmek istiyorum." Bu sözleri yenilginin getirdiği aciz gururuyla mı söylemişti yoksa bilgece bir laf etmek gibi boşuna bir çaba içerisinde miydi bilmiyoruz. Şu noktada bununla çok da ilgilenmiyoruz zaten. Biz hikayemize dönelim:

Selma gelmeyince Harun gömleğinin cebinden bir kağıt çıkarıp kapısına yapıştırdı. Sonra da kahveye gitti. Onun bu halini görenler kendisini tanıyamadı, mahallenin delisi Tayfun'la bile karıştırmadılar onu.

Az önce kahveden giren řu göğsü açık, derisinin içine kadar ıslanmış, öksürükler içindeki adam; son derece akıllı, mağrur, sanki halinde şaşırılacak bir şey yokmuş gibi oturdu masasına. Bu haliyle onu bir deliye benzetmek mümkün değildi. Biraz sonra tanıdılar onu: "Ne bu hal Harun Bey?"

Harun konuşmuyordu, bir öksürük nöbetine tutuldu. Ağzından kan geliyordu. Kahvedekiler kendi aralarında konuşuyorlardı, çok öksürdüğü için boğazı tahriş olup yaralanmış mıydı? Bu iyiydi, bu ihtimale sıkıca sarıldılar. Çünkü kan ciğerlerinden de gelebilirdi. Bunu söylemediler bile ama hepsi içten içe aynı şeyi düşünüyordu. Harun elindeki kana bakarken yüzünde amacına ulaşan insanların gururlu sırtışı göründü. Üstünü değiştiller, onu ısıttılar, bir insan topluluğu hasta bir insana nasıl davranırsa öyle davrandılar. Kahvecinin oğlu Mehmet'e Selma'yı çağirttılar. Az sonra Selma paltosu ve şemsiyesiyle içeri girdiğinde Harun'u yerde baygın, ağzı yüzü kan içerisinde buldu.

Harun aydın bir insandır sevgili okur. Şeylerin özünü kavramakta zorlanmaz, yüksek duyarlığı ve muhayyilesi ile olan biteni çabucak anlar, hiç olmazsa sezerdi. Peki bu davranışına ne demeli? Yargıya varmakta acele etmeyin. Bu adam, 38 yaşında, saygın bir doçent olarak pek de zorlanmadan kendini inşa sürecine girip eski eşinin sevgisini ve güvenini yeniden kazanabilir, kolayca Martin Edencilik yapabilirdi. Kumar oynamaz, işine ve ailesine odaklanırdı. Zaten Selma ona dönmeye dünden razıydı. Bunu biliyordu. Oysa yaptığı bunun tam tersiydi. Selma Harun'u bu durumda görünce bir gülme histerisine tutuldu. Yanına yaklaştı, çizmelerine Harun'un kanı bulaşmıştı. Harun'un üzerine eğildi ve ona delici bir bakış attı. Sonra da cebinden çıkarttığı kağıdı buruşturup üzerine fırlattı. Kahveyi tekinsiz bir sessizlik sarmıştı. Selma kapıyı vurup çıktıktan sonra Mehmet, gayri ihtiyari bir hareketle yerdeki kağıdı alıp okudu:

*“Beni çamurdan kurtar,
İzin verme batmama;
Benden nefret edenlerden,
Derin sulardan kurtulayım.
Seller beni sürüklemesin,
Engin beni yutmasın,
Ölüm çukuru üzerime kapanmasın.
Yanıt ver bana,
Çünkü sevgin iyidir.
Yüzünü çevir bana büyük merhametinle!”*

Mezmurlar 69: 14-16

Bir Kurgu: Ben

Necmettin Şahin

Ben düşmeden evvel yoktu hiçbir
Şu âdem yoktu, durmaksızın çırpınan
Şu asfalttan nehirler
Şu bin bir çeşit mektup
Beton ve metalin aşkı yoktu
Ben var etti her birini
Her biri de var etti Ben'i

Ben düştü ve de düşmekte
Sınırsızca düşünmekte
Bak gör ki buğulu camlara yazılmış
Dökülmekte sınırsızca ayet
Döküldükçe doğar sınırsızca bakara
Ve sınırsızca Ben

Bir otomobilin ön koltuğunda patlayan tokat
Dikilmiş soğuk taşlar
Yalanlar, kulaktan kulağa dolanan
Yalanlar
Döküldüğü her ağız bir inanan
Arşınlarken asfalttan nehirleri
Katledilen kutsal bir prenses
Çöpe atılan bir elma ki zehirli
Söylesenize
Tüm bunlar Ben değil mi?

Eylül Aydın

gibi

Rana Ece Alper

aşık gibiyim
ölüme
kanıma
uykuya dalmadan önceki o anlara
kanlar içinde yaşayalım ve beraber ölelim
birleşip kucaklaşalım ve
yavaşça kapayalım gözlerimizi

hatırimda şimdi yalnızım

bir gün yatağımda veya umumi bir tuvalette kanlar içinde
bulunduğumda
sadece mutluluğumu paylaşın
ölmemişim ve her şeyden kurtulmuşum gibi

**Gün geçtikçe hepimiz kontrolün bizde olmadığını anlıyoruz
ve hiçbir zaman da olmadı.**

Nick Cave

11. Bela: Herkes Firavun Olacak

Ömer Burak Erimhan

Bithiah'ı karanlıktan sakıyan adaletin parıltısında
kör olmalı değil miydi firavunun gözleri?
Olmadı.

İlginçtir

kör olası gözlerin sayısı şevkle artıyor yerkürede,
Beşer, piramidin en gösterişli köşesine tabutunu ilâştırme
dileğinde

talepkâr mumya bezine ve birkaç piramide.

Mollalar kaygısız

Ramsesler pek iştahsız,

gürbüz Anubis, beklerken işçi devrimini, direnıyor
yardımsız.

Ruhum çivisi ters çakılmış tabutuma sığamıyor.

yetişir mi salâm ertesi güne?

Kazara kalkıyor kalemim göğ.

Bir göz kırpması Musa Aleyhisselam'dan

Allah'ım Pasifik'i yarar mısın ortadan?

I cant
smell
any
flowers
after
Idie

What do I do
when the flowers die?

Ruveyda Soylu

Pısırik Olacaksa Çıkılan Herhangi Bir

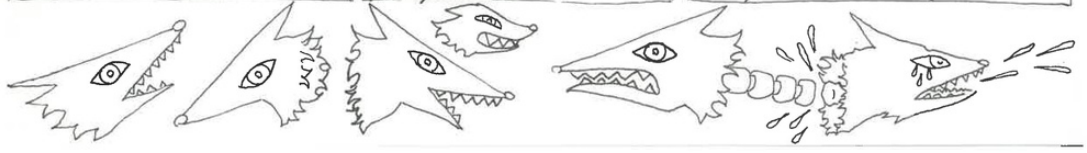
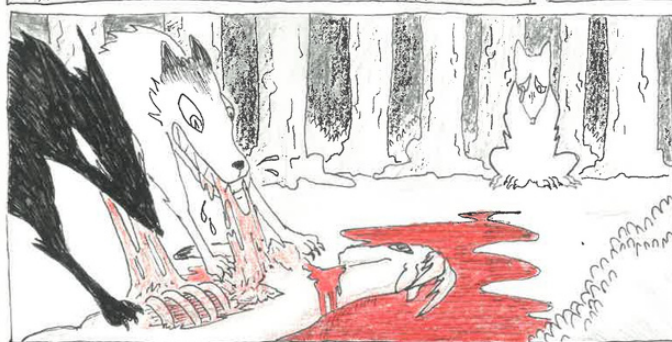
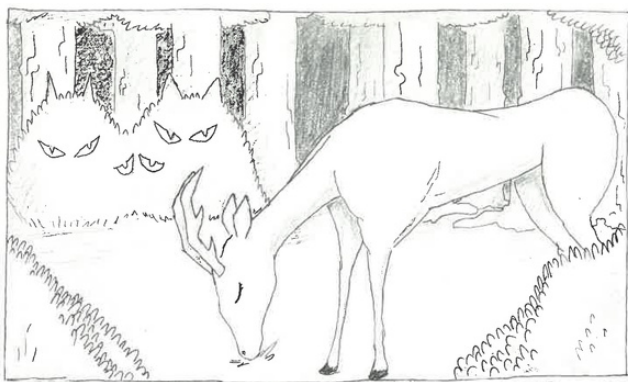
Batuhan İ. Çelebi

Pısırik olacaksa çıkılan herhangi bir yol
Kasıklarında hurdahaş misali
Beni büyüttmüş
Ve zehirlenmiş tüm güz boyunca
Teoman gibi şarkı sözü yazar gibi
Biraz Beckett biraz Amerikalı bir biracı
Çekip tüm kafaları bir anda yakan
Yakan ve bekleyen
Ve çaldım İsmetten
Bir masal ürettim gevşeyen tornavidamla
Sökülmüş bir cepten ıslak yorgandan
baplar ve diğerleriyle
Cımbız kullanmayan kadınlarla
Sızıyan suyumdan aldım geri kalanı
Hileli bir frankofon
erişip o baldızlı yaldızlı cehennem çukuruna
En karanlık kuyudan irin çekmek için
Sonra yazdığım yaşım, şairliğim, adım
Tomurcuklar ve çocuklar

Sayıklar mısın
Sayıklar mısın o mai uçurumda benimle
Kenet olmuş kepenk indirmiş tüm sokağın ıssızlığı
Ve bir haber yok beklenenden
Yas değilse biraz da kirlenmektir aslında
Diz çök ve getir yere serdim o kahpece
O kıvrakça beleyen dumuru
Bilemezsin
Hep oradaydım papatyaların ve biraların patladığı yerde
Zevküsefaalemlerindençalgıgetirkellesikeçidişkısınabulanmış
ümosokağınhırpalanançocuklarınavekadifelereveerguanlara
morsalkımlarlabezeliyatağındaoturupoturupoturupyanakları
miöpüyorum

Eylül Aydın

şekilsiz ve boş

Tolgacan Başer

Uyumamanın getirdiği karıncalanma tüm vücudumda yayılırken, şarkılarla derinlerime ettiğim yolculukta çürüyorum yavaşça. Enstrümanların ahengi, birbirleriyle olan garip uyumu uykumu alıp götürüyor benden. Geriye kalan yegane şey ise bu ölümcül tınların beni kendimi kapattığım bu kafeste iyileştirmesini beklemek.

Benim elimden tek gelen şey ellerimin altında olanı kullanıp çürüyen benliğimi aktarmak. İçimde yeni bir şey doğuyor. Onu içimde yavaşça büyütüyorum. Kulaklarımda yankılanan ne olduğu belirsiz bu ölümcül ama bir yandan sıcak enstrümanların ezgisi bir yandan ise bilmediğim bir dilden gelen yorganımın altındayken uykuya dalacak olurken hissettiğim gibi hissettiren sözler. İçimde büyüyen ve ruhumu delip çıkacak olan ne ise algılarımdan besleniyor. Kulağıma işittiklerimle büyüyor, ellerimden çıkanlarla formlaşıyor. Derin bir uykuya gömülmek ya da bozkırların arasından uluyarak çıkılan bir yolculuk. Bu gebeliğin sonucu ikisinden birisi olacak. Ben sadece uykusuzluğun verdiği sarhoşlukla içimdekini besliyorum. Kanatlanıp uçmak istiyorum veya en derin hislerin içine zamansız bir biçimde çakılmak. Kendimi en baştan yarattığımı hissedebiliyorum bu kafesin içinde. Tanrı yedi günde yarattı, ben 5. günde doğuracağım bir gün bile dinlenmeden. Tanrı'dan eğer bir farkım var ise şudur; o, yaratırken karşılığında bir şey vermedi. Ben ise içimden önemli bir şeyi kurban vereceğim. Ne pahasına olursa olsun doğuracağım aynı demiurgosun tabiat anayı doğururken ölmesi gibi.

Şimdi ise bana düşen her yerime yayılmış olan uyku özlerini fermente edip bir kadehe boşaltmak...

ÇOKTAN UÇMUŞ OLANLAR İÇİN

Yazılarını, şiirlerini
yayınlansın mı
istiyorsun?

Çeviri mi yapmak
istiyorsun?

Resimlerini, fotoğraflarını,
yaptığın kolajları mı
paylaşmak istiyorsun?

O hâlde

NÜANS

SENİ BEKLİYOR!

